

Com més l'invasor
vulgui destruir Cata-
lunya, més ferm ha
d'ésser el nostre
desig de guanyar.

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(la època) Any III - Núm. 100 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 25 cèntims
LLEIDA: dissabte 22 de gener de 1938. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

Senyors Diputats anglesos, ja haveu vist la tragèdia de les nostres viles i ciutats. En nom dels vells i infants massacrats influïu per que s'acabi la farça de la No Intervenció!

VIDA MUNICIPAL

Mirant el Pressupost fa poc aprovat per la majoria del Consistori

En el nostre article anterior, publicat a l'IDEAL, demostràvem, d'una manera que no hi ha lloc a dubte, que el Pressupost últimament aprovat per la majoria municipal, es saldaria, al final de l'exercici, amb un dèficit molt considerable, que acabarà d'agreujar la malmeua hisenda municipal. Fins ara no ha estat desmentit el nostre parer i és que, tanmateix, costa una mica fer entrar el clau per la cabota en matèria de números.

Avui ens volem referir a les partides números 4 i 5 del Pressupost de despeses que textualment diuen així:

Partida número 4.—Per a pagament a la Dipositaria de la Generalitat de Catalunya dels interessos i amortització del préstec d'un milió de pessetes concertat amb la extingida Caixa de Crèdit Comunal segons escriptura del 29 de maig de 1917: 60.598'51 pessetes.

Partida número 5.—Per atendre els serveis d'interessos i amortització de Títols de l'emprèstit de la ciutat de Lleida, del 1929, fet per a la realització extraordinària, 277.689'65 pessetes.

Aquestes partides han estat incloses al Pressupost de despeses, única i exclusivament per iniciativa i pròpia voluntat de la majoria municipal; no és que volguem dir que la minoria d'Esquerra, si hagués assistit a la sessió en què va discutir-se el Pressupost de la ciutat, no hi hagués prestat la seva conformitat, tot al contrari; l'Esquerra hagués votat sense reserves aquestes partides, perquè així ho ha fet tantes vegades com s'ha tractat d'aquest assumpte i per entendre que a cap ciutadà, en el ple us dels seus drets, reconeguts per la Constitució de la República i l'Estatut de Catalunya, no se li poden apropijar els seus béns si no és per llei especial, votada per les Corts.

El que sí crida fortament l'atenció és que, en el llibre d'actes de l'Ajuntament,

hi figura unes quantes vegades d'ençà del 19 de juliol del 1936, la discussió, seguida sempre d'una afirmació de conquesta revolucionària, en la que sempre s'acaba anul·lant les partides que fan referència al deute municipal.

Podríem transcriure tot el que hi va consignat en el llibre d'actes del Consistori respecte a aquest assumpte, però ens limitarem solament a copiar el que en el Ple celebrat el 12 de juny passat, i en discutir-se el programa de Govern presentat i aprovat per la majoria del Municipi, en el seu apartat quart diu textualment: «Anul·lació del cuponage correspondiente al emprèstito del Municipio de Lérida del año 1929 comprendiendo los vencimientos del presente año 1937».

En veure, doncs, que per damunt de tot i sense que l'Esquerra hi hagi fet cap mena de pressió, la majoria del nostre Ajuntament, espontàniament i per unanimitat reconegui el deute Municipal, a nosaltres ens satisfà perquè, si més no, és un bon símptoma de que per fi es deu estar disposat, al menys en aquesta matèria, a seguir el camí traçat pel Govern de la República, inclús quan en formava part la C. N. T. i Largo Caballero, puix el deute de l'Estat sempre ha estat reconegut pels uns i els altres.

Ja fa obrir els ulls veure que a la relació número 2 del Capítol d'Ingressos s'hi consigna unes pessetes a cobrar en concepte d'unes làmines del deute de l'Estat que l'Ajuntament de Lleida posseeix. Naturalment, si per un mateix concepte, per molt conservador que es consideri tot el que fa referència a deute públic, es creu la majoria municipal en el dret de cobrar unes pessetes, lògicament s'ha d'ésser conseqüent, pagant també el que correspongui per aquell concepte, en aquest cas, l'esmentat deute municipal

RAMON CERVERA.

Un greu perill per a l'horta de Lleida

A conseqüència de les darreres avingudes del Segre, ha quedat destruïda la sèquia de Fontanet en dos llocs: un al peu de Vilanova de la Barca i l'altre a la peixera d'en Massons. Aquesta darrera té molta importància, puix han desaparegut, ens diuen, 350 metres de l'esmentada conducció.

La reparació es fa molt difícil per dos motius; primer, per trobar quantitat suficient de materials de construcció; segon, pel cost de l'obra, que no baixaria de cent mil pessetes, a criteri de persones enteses. És difícil d'admirar que la nostra Junta de Sequiatge, pels seus propis mitjans, pugui fer front a tal problema.

Ens consta que hi ha qui es preocupa del problema i es cerca de donar la solució, a ser possible, definitiva, ja que l'esforç que requereix la reparació de res no serviria si no es resolgués la qüestió de la presa, puix sempre s'estaria sota el perill d'altres avingudes que vinguessin.

El cert és que la riquesa de la nostra horta, almenys la part de Fontanet, està amenaçada de perdre's l'estiu vinent, puix el rec serà insuficient amb l'aigua de què es disposarà, de procedència eventual, del desguàs del Canal d'Urgell i del reguè del riu Corb.

Som a finals de gener, i en quatre mesos s'ha d'haver fet el que calgui per a evitar els perjudicis enormes que en rebria la nostra economia.

A nosaltres ens sembla que caldria acudir a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, cercant orientació i ajut tècnic i econòmic. Potser, també, als serveis tècnics de la Generalitat, la qual, havent acordat auxilis importants a les comarques catalanes perjudicades per les darreres avingudes, podria, sense violentar res, fer entrar aqueixa obra en el pla de les subvencionades.

El que cal, en suma, és que l'Ajuntament i la Junta de Sequiatge no perdin temps i es disposin a actuar útilment.

Les noves Junes Agràries

Diumenge passat, en els pobles de Catalunya que encara no ho havien fet, s'elegiren les Junes Agràries, a tenor del disposat pels Decrets del Departament d'Agricultura de la Generalitat.

La tònica general de les eleccions pot resumir-se dient que no hi ha hagut lluita. La llista de la Unió de Rabassaires, confeccionada amb elements propis exclusivament, o cedint uns llocs a les organitzacions de pagesos enrolats en la C. N. T. o en la U. G. T., no ha trobat cap oposició, com era de preveure, i com és satisfactori de consignar.

La Unió de Rabassaires, integrada predominantment per elements que sempre han militat i militen, políticament parlant, en els rengles d'Esquerra Republicana, amb la qual s'ha integrat en moltes lluites, és una força autènticament catalana i esquerrana, tan allunyada de les fórmules marxistes, que no s'adiuen ni s'adiran mai amb la seva mentalitat.

El camp de Catalunya ha demostrat una vegada més, el seu seny i el seu sentit de responsabilitat. Serà sempre inútil que vulguin desviar-lo del seu camí constructiu els importadors de teories fetes amb mollo.

Nosaltres creiem que seria oportú que els que, per afany de proselitisme, i per ganes de «fer partit» a compte del pagès de Catalunya, es desenganyessin i el deixessin estar, que és prou gran per a necessitar caminadors.

Les proves funestes d'aqueixa intrusió dels redemptors de darrera hora al camp català, han estat fetes, i ja superades. El nostre pagès no vol modes de fora.

Saludem amb goig aqueixa realitat, i esperem de les noves Junes Agràries, en les quals tants i tan bons amics nostres hi ha, que facin una obra de pacificació dels esperits, de veritable justícia, d'amor a Catalunya i a la República Democràtica, contribuint a crear una sana moral a la reraguarda, indispensable per la victòria.

AE

ARCHIVOS ESTATALES